Ч. 5. Чернівцї, середа дня 12. (25.) січня 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятницї і недїлї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.
Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:
на цїлий рік . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . . 1 „ 70 „
Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.
Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

Збори мужів довіря Буковиньскої Руси

(Дальше).

Дїяльність і положенє нашого парляментарного заступництва представив пос. Николай Василько привитаний грімкими оплесками ось так:

Про нашу дїяльність в соймі чули сьвітлі збори із уст мого передбесїдника, віцемаршалка краевого д-ра Ст. Смаль-Стоцкого, ви й одобрили єї. Тепер приходить ся менї обговорити дїяльність мою й тов. Пігуляка в Радї державній. Вже тут у соймі треба нам не на жарти бороти ся та в парляментї наше положенє ще далеко прикрійше. Ми у Відни майже зізольовані. Там єднає ся лише нас 8 т. є. нас двох і шість товаришів із Галичини. Тут в буковиньскім соймі удало ся нам роздобути союзників, а в парляментї можемо покладати тільки на свої власні сили. Нїмцї стремлять лише до того, щоб добути зглядно удержати домінуюче становище над усїми а перед усїм над тими, хто безсилий. Остають тепер посли славяньскі. Але на їх поміч годї нам числити, бо дорогу порозуміня загородили Поляки. Поляки мають у Відни 68 послів. Се є сила, із якого мусять числити ся всї партиї і кожде правительство. Проти кождого внесеня, проти кождого домаганя галицких Русинів стоїть 68 польских послів із своїми contra. За те для буковиньских Русинів змогли ми дещо придбати як основанє ґімназиї в Кіцмани, орґанїзация черновецкої ґімназиї із окремим директором. За часів Кербера удало ся добути також обсаду Русинами кількох визначнїйших урядів. Се нїби дрібницї, але для нас Русинів все таки річи не маловажні. Тут би згадати ще про основанє староства в Заставнї, яке повинно наступити вже сего року. Путилївске староство із уступленєм Кербера відійшло тепер до дальшого речинця.

В парляментї на яку небудь законодатну дїяльність не було місця через завзяту борбу Чехів із Нїмцями, яка повалила — на жаль — і през. мінїстрів д-ра Кербера. Кажемо „на жаль“, бо др. Кербер був приязним для буковиньских Русинів. Справи, що ждали кінця через 30 лїт, зістали бодай в части полагоджені за его урядованя. Для Русинів галицких — що правда — не зробив нїчо. А не зробив нїчо тому, бо не міг через Поляків. Буковинцям подавав помічну руку, де лише міг, також і в пекучій, церковній квестиї, не допускаючи до зросту сили волоского шовінїзму. В тямцї вічевиків буде мабуть той час як Бурґіньон (*ганьба єму!*) хотїв нас конче згноби́ти. Але др. Кербер забрав его, а на его місце поручив керму краевої управи в руки найблагороднїйшого мужа, із усїх хто коли небудь управляв нашим краєм в руки незабутного кн. Гогенльоге. (*Славно*). Він завів лад в адмінїстрациї, запровадив вільні вибори і старав ся заспокоїти довголїтні бажаня наші й цїлого краю. А як кн. Гогенльоге на жаль так швидко покликано від нас на визначнїйший уряд, іменовав нам др. Кербер президентом д-ра Окт. Реґ. Бляйлебена. Він ще за коротко у нас, щоб видати про него рішучий осуд, всеж таки не маємо ми нїякої причини на него жалїти ся. Із усего можемо тільки надїяти ся, що він піде слїдом свого попередника.

Се наші здобутки з часів д-ра Кербера. Певне не без значіня були тут наші заходи, але все таки др. Кербер помагав нам, де тільки мав силу.

Тепер маємо нового президента мінїстрів барона Ґавча. Він знаний нам ще з того часу як був мінїстром просьвіти, а тодї показав ся він прихильником наших національних змагань. Також пізнав він добре нелад, що панує у нашій консисториї. Якби він був удержав ся дальше при тецї, то митрополит Андрієвич, що ненавидїв Русинів до того степеня, що аж перехрестив ся на Мораря, був би мабуть довікував у монастири. Нашого „друга“ Бежана і его компанїю знає теперішний президент мінїстрів не гірше від нас. Тепер обняв бар. Ґавч новий уряд і не знати чїм впливом він піддасть ся. Нам лишає ся — вижидати. Становище наше тим прикрійше, що мусимо зважати на наших товаришів з Галичини, які й нам не мало помагали (*Славно!*) Инакше мусимо поступати в справах буковиньских, а инакше в галицких. Але й становище наше, як Буковинцїв буде зависїти від того, чи през. мінїстрів предложить закони ухвалені нашим соймом до цїсарскої санкциї. Як се осягнемо, то поки що буде з нас досить.

Пять лїт йде в парляментї безвинна боротьба, та довго так бути не може. Мусить прийти зміна, але аж тодї, як змінить ся склад теперішного парляменту, де мужик і робітник остає без голосу. Ми Русини думаємо, що уздоровити парляментарні відносини зможе тільки розширенє виборчого права на основі загального, тайного і безпосередного права голосованя. (*Грімкі оплески.*) Як се увійде в житє прийдуть до парляменту нові люди правдиві представники народної волї, ємкі до поважної працї для добра широких верств народних. (*Славно.*)

Переважна частина нашого народу живе за Днїстром і Прутом, та ся межа країв не може нас дїлити від наших братів. Давнїйше сходили ся наші й галицкі посли рідко — тепер та міцнїє звязь, чого доказом хочби послїдний з'їзд усїх австрийско руских послів. Ми мусимо наших братів у їх важкій недоли підпомогати. (*Оплески.*)

Оттак обговоривши я коротенько відносини парляментарні, наше становище до давнїйшого і теперішного правительства як до наших одноплеменників в Галичинї. Я бачу, що наше становище найшло одобренє. Прошу, щоб наша успільність те довіре, яке мала до нас досї, заховала й на будуче, а ми будемо після сеї тактики й на будуче поступати. Коли лише парлямент стане спосібний до працї будемо старати ся як найенерґічнїйше заступати інтереси народні. Впрочім ми й досї не зближували ся в парляментї не до дїдичів і богачів лише до партий що мають на оцї добро народних мас. На кінци замічу лише, що ледви чи які другі посли, будучи обмежені на власні сили могли зробити більше як рускі посли парляментарні. (*Оплески й невмовкаючі оклики „Славно“*).

По ухвалї резолюций викликаних промовою пос. Н. Василька, які ми враз із вельми прочими резолюциями подали вже в попереднім числї, реферував справу церковну пос. Єротей Пігуляк. І сама пориваюча промова й тема, що допекла вже кождому до живого причинили ся до того, що слухачі висловлювали незвичайно живо як своє обуренє на дотеперішне безправство, що стало провідною ідеєю теперішних консисторских потентатів так і згоду на проект предложений зборам пос. Пігуляком.

Пригадуємо, що на час церковної дискусиї проводив зборами прав. сов. дир. др. В. Филипович. Важне й те, що над резолюциями в справі церковній, які перейшли одноголосно помимо зарядженя контрпроби — голосували тільки Русини, що належать до греко-православної церкви.

Богато тягарів — говорив пос. Пігуляк — що давили до тепер селян, вже знесено. Та перед нами стоїть тепер в соймовій праци ще не мало справ до полагоди, як ось роздїл видатків на будову шкіл і церков та право патронату, яке обсаду парохій віддає не в руки громади, але чужого часами дїдича. (*Оклики обуреня.*) Та в справах церковних не лиш те жде ще полагодженя, тут треба перевести рішучу й основну реформу. Справа церковна на Буковинї — се рана на нашім орґанїзмі, яка не гоїть ся, але що раз більше розятрує ся. Старі кривди ще з перед 80 рр. не полагоджені й досї. Вони кличуть до неба о пімсту, але все даром! Нинї обходить ся духовеньство із руским мужицтвом як найгірше, бо почуває, що все уйде єму безкарно. А церков тратить у селян що раз більше довіря, коли бачуть що сьвященьство враз із теперішним митрополитом з'єдинило ся із дїдичами і в своїм шовінїзмі уважає руского мужика тільки за раба, що має на них без впину робити.

Від часів Мораря, що завзяв ся винищити руско-православне сьвященьство усїми можливими способами — не має зміни на лїпше. Митрополит Рента й консистория зробили з дїдичами спілку проти народу, що удержує сьвященьство а вкінци й становить православну церкву. (*Оклики обуреня.*) В справі знесеня

Остап Лїнський.

ПО ГРАДЇ.

Передранїшна тиша сумно дзвенїла над селом, що розтягало ся по обох боках малого потока. Тумани мраки обіймали спокійно обчімхане денеде з листя і овочів віте дерев, високих, росохатих ясенїв і яворів та груш і яблінок, що виглядали в нїй наче загорнені в сиваву кирею. І вянучі чашочки цьвітів, синих дзвіночків, диких рож, зімнятих купчиків, які туча зірвала, всотував ся проймаючий холод переддосьвітка і вони стулювали платки та тихо конали в безсильній жалобі завмираючого паху. Невидні пилинки мраки, що переповнили воздух, осїдали на листю синявою поволокою і надавали йому сонного вигляду.

Нїгде не чути ще голосного гамору, лиш часом десь з віддалї несеть ся уриваний брехіт собаки, часом заскреготить пугач вертаючи на сїдало, а потім тиша, тиша безмежна, проривана лише віддихом воздуха...

Спокій навкруги, лиш за ослоною мраки і стїн криють ся тихі хлипаня ридань і зітханя жури... Нараз на обійстю Семка Бабія, що лежало над самим потоком, роздер тишину скрипіт дверий малої стодоли і на порозї показала ся темна стать мужика.

Він глянув трівожно по марнїм обійстю, повів очима по білих стїнах хати і задержав зір на хвилю в її вікнї... Думка, що приневолила його провести безсонну ніч, ворухнула ся в нїм сильнїйше і він поволи, тихо замкнув двері стодоли і подав ся до воріт...

Виглядав нужденно.

Довге волосє помервило ся, наїжило ся як купа подерганого лепу, а між ним видно було жовті стебла соломи, що налїзли голову через ніч. З дуже згарованого, пораного сїтию перехресних морщин лиця, глядїли великі, примерклі очи, над якими звисали довгі брови, а високе чоло закривало волосє, що звисало в неладї.

Відчинив ворота, вийшов на вузеньку стежку, що вела плоским берегом поточка. Станув. Ще раз поглядїв з тоскним болем по своїй загородї, похитав головою і чорні з горячки уста прошепотїли:

— Тре нам си розходити, тре... Не маєм си чо купки тримати... — і непевною ходою пішов стежиною...

Вода в потоцї тихо журчала по білих камінях, шепотїла якось дивно і несла той таємний шепіт в долину села...

Грубі, головаті верби відбивали ся тремтячою тїнию на шелестючій водї і простягали в гору десятки тоненьких, голих прутиків, немов жалобили ся ранкови, що буря обдерла їх листє...

Він йшов, бо гнала його гірка розпука і нужда, що прибаївши ся в студених кутах хати, ждала на нього в зимі...

Йшов тихо. Робив великі, босї слїди по мокрій земли. Перекрадав ся уважно біля загород, щоби не збудити заїлих собак. Хотїв вийти в чисте поле, тому вибрав найкоротшу дорогу „Морозовим Кінцем“. Голова його поникла, очи впялив в землю і здавало ся, що нїчого не думає.

Однак як минав послїдну загороду, станув, оглянув ся і дивив ся в напрямі своєї хати, та її вже не було видко, бо сховала ся за зеленою ослоною дерев.

Але він глядїв і не рухав ся з місця, немов би його що приковало до землї...

В души його ворохнув ся жаль і як давлена сила почав оживати і розходити ся по нїм поволи і наче струя теплих сльоз вливав ся в усї його жили, кружляв враз з бігом крови і збігав ся до серця, заливав його, тиснув і наче розпирав груди з надміру...

І не міг йти дальше.

Жаль не пускав його. Жаль своєї хати, привязанє до своїх спинювало його, одначе чорна згадка дїйсности перемогла і він пустив ся дальше...

Йшов навманя. Не знав по що йде, куда, лише чув, що мусить „розходити ся“...

Тож йшов крізь виляглі загони збіжа, що по вчерашній тучі лежало поклублене, прибите. Нїде не видко нї одної нивки, на якій би стояли високі, золотиві стебла колосистого збіжа... Усюда, як оком сягнути, лиш мерва і пусте колосє, лиш вимолочені градом снопи, бо вихор порозвертав копи.

І коли він глянув навкруги то вчерашний день виступив ясно в його души...

Був тодї як-раз на поли, „під

двірских обшарів станув митрополит Репта по боці дідичів, а то бачите через ухвалене такого закона дідичі побанкрутували би. Що ліпше. — Преосьвященний міркував, що за двірскі обшари треба дідичам дати відшкодоване. Значить ся мужики малиб за те, що дідичі жили десятками літ їхньою кривдою, ще й платити. Се знаменито характерезує, хто дорогий митрополичому серцю — мужики чи дідичі. (*Погань!*) І нарід порозумів добре, хто его приятель, а хто его воріг і пішов при виборах — за нами!

Кождий нарід потребує рішучо того, щоб его духові потреби заспокоювано у рідній мові. А „дбайливій“ о добро своїх вірних консисториї дало ся звести число руских сьвящеників до 20—30. А таких, щоб йшли щиро з народом — ще меньше. Їх лиш кількох зоріє на нашім овиді, їх же рішучо за мало щоб заспокоїли духові потреби 260 тисячів православних Русинів! А чиж треба ще згадувати й те, кілько переслідувань зазнають ті 8 сьвященики, як помітує консистория ними враз із цілим нашим народом?! Двайцять чотири роки стараємо ся ми зробити конець сему лиху і ледви тепер вдало ся придбати кількох руских питомців, ледви вдало ся добути в консисториї місця для двох Русинів (Голоси: *І вони не богато варта! Ганіші, Ганіші!*). Та вони хочби були й ангелами супроти ворожого напору не богато годні порадити, коли др. Репта по довжезних переговорах зумівши сказати: Хто незадоволений теперішним ладом у церкві — най шукає собі иньшої. (*Сумно!*)

До того стремить мабуть і те, що по руских селах читають румунїзатори навіть евангелие по волоски як ось в бдизеньких Ленківцях. Ба що ліпше навіть в черновецкій церкві сьв. Параскевії не чути ніколи рускої проповіди, а тисячі руских вірних відсилає ся до св. Николаївскої церкви, що містить найвисше сто людий. Нестало навіть сповідників, що моглиби руским вірним уділювати тайну покути.

Найпростійшим виходом із сего прикрого положеня нема як то, щоб поділити диецезию на руску й волоску. (*Довготреваючі оплески*). А що се в теперішних обставинах за тяжке, то найліпшим ліком на тепер буде иньша орґанїзация православної церкви з рівноуправненем обох народів. Ділами церкви повинен завідувати митрополит, руский і волоский консистор із своїми епископами на чолї а вкінци щорічний конґрес, у якім би поруч митрополити і епископів засїдали вибрані делеґати із стану духовного і сьвітского. (*Грімкі оплески*). Сю справу унормує окремий закон, який проект вже й зладжено. Як сказано побіч митрополита повинні ще бути настановлені два епископи руский і волоский. Також і в консисториї повинна наступити зміна, що до еї складу. Тепер є там 6 совітників волоских а 2 руских. Тепержe повинні бути іменовані 4. совітники Русини, а чотири Волохи, що займалиби ся тільки справами своїх вірних і сьвящеників. Тепер ще заходить питане, де чинити кроки для сповненя сих горячо вижиданих бажань. Із митрополитом, покликаною головою церкви на жаль годї про те говорити. Він же висилає Русинів, щоб шукали собі иньшої церкви. Оттимто рускі посли приневолені наші просьби й домаганя висловити прямо правительству й монарсї. (*Загальні признаня і оплески*).

По полагодженю головних точок наради промовив посол Филемон Калитовский так: Братя селяни! Ви чули, що зробили рускі посли. Наша совість і наше серце чиста. Зроблено все, що лиш було можливе. (*Оплески*). Не треба забувати, що та робота не йшла так легко. Вже самі соймові засїданя тривали днями й ночами, не кажучи вже про духову працю. Що тільки зроблено, що Русини набрали в соймі значіня, треба передовсїм приписити двом мужам: віцемаршалкови др. Ст. Смаль Стоцному і пос. Николаеви Василькови. Тямте се добре, що вони своею роботящостию і проворностию для буковиньскої Руси заслужили ся як найбільше. (*Оплески*). Я віком найстарший у рускім клюбі але посол наймолодший, тож не одно менї прийшло ся скористати від моїх товаришів, бо полїтика — се важка наука. Причиною наших успіхів була в немалій мірі єдність, яка панувала в нашім клюбі. Будучи того переконаня, що лише згідним трудом зможемо добути для народу ліпшу долю — держали ся ми — як желїзо. (*Славно.*) Отсю згоду і єдність повинні заховати між собою й селяни, до неї повинні вони з'обовязувати своїх послів і на будучі часи. Правда — вороги народу обсипали нас перед народом очерненями і лайками. Але самі наші вчинки говорять, по чиїм боці правда. Вірте менї, що не ті є приятелями народу, що обкидають других болотом — але ті, що трудять ся для народу. Сварня — панове — не дасть сорочки нікому. (*Славно*).

(Конець буде).

Революция в Петербурзї.

Невже справдї прийшла рокова хвиля, що „русскій народ“ розігнув „сваю ізбітую спіну“ і береть ся до зеленої дубини, щоб завести лад у свому краю?

Невже прийшов справдї час, що із костий українських мучеників, на яких збудовано надневску царску столицю, зродив ся местник, що із хрестом в руцї веде за собою филю розбурханого робучого народу перед царскі палати?

Невже та кров безборонних батьків, жінок і дїтий, пролита тепер салдатами так обильно на петербурских улицях, буде заревом, від якого запалає революцию цїла Росия і буде поживним соком, від якого зазеленїє чарівне дерево волї?

Оттакі думки насувають ся мимоволї під вражінем вісток, нераз суперечених, нераз пересадних, а нераз нарочно сфальшованих, що надходять в послїдні години із Петербурга.

Страйк путилівских робітників, які в виду нечуваних зисків фабрикантів із достав, для війска домагали ся місто 70 коп. денної платнї за 11 годин працї — одного рубля при 8 год. праци, став перекидати ся із одної фабрики до другої, аж обхопив цїлий Петербург, який ізза страйку складачів остав без часописий, із за страйку електричної обслуги попер в пітьмі, через страйк пекарів — остав без хлїба.

Зростає й скаля домагань і обнимає що раз ширші овиди. Їм — пониженим і поневоленим, кривдженим і обкраданим не йде вже о плату — йде о свободу рідної землї. І в той час являє ся на їх чолї невидана досї людина панотець Юрій Гапон, син полтавского мужика, що покінчивши полтавский духовний семинар без впину займав ся робітничим питанем, передовсїм від часу як повдовів. Юрій Гапон се капелян при однїй депортацийній вязници. Спершу уважали его робітники аґентом провокацийним та відтак здобув собі у них таке довіре, що его вибрано головою „Товариства робітників фабричних“.

А нинї він без оружя, тільки бережений своїми товаришами робітниками, непречастний впрочім до ніякої революцийної або социялїстивчної орґанїзациї, стає овіяний любовію і казочним нїмбом із огненним словом на устах на чолї стотисячних рядів новітних рабів — росийских робітників. Єго думкою було й те, щоб в недїлю о 2. год. по пол. піти під „Зимовий дворець“, яким ще не давно стрясла „йорданьска сальва“, і передати цареви петицию із прозьбами робітників, петицию у якій чути зойк соток лїт неволї і переслїдувань росийского люду, у якій чути прямо корчеве ловлене свободи. У сїй петициї нема шумних фраз — нї вона писана кровію народа, що все ще вірить в те, що цар — помазаник Божий хиба не знає, що творить ся, коли всьому злу потурає.

Петиция робітників до царя звучала: „*Ми робітники і мешканцї Петербурга* приходимо до Тебе. *Ми є нужденні, зневажені раби, гноблені деспотизмом самоволї.* Як міра нашої терпеливости перевершила ся, ми кинули працю.

„Просимо наших панів, аби нам дали то, *без чого житє є мукою* — але всї наші бажаня відкинено. Те все — після думки фабрикантів — нелеґальне.

„Ми тут в числї многих тисячів як і цїлий росийский нарід, *не маємо людских прав.* **Твої урядники перемінили нас в невольників.** Кождий, хто важив ся говорити про охорону робітничої верстви — опинив ся в тюрмі. Всї робітники й мужики — покинені на жертву самоволї. **Твої чиновники рабують і крадуть державні гроші.** Чиновники — довели край до цїлковитого заколоту та навели на него соромну війну. *Вони ведуть Росию що раз близше над беріг пропасти.*

Народ не має ніякої спромоги висловити свої бажаня й домаганя і не має уділу в ухвалюваню податків і краєвих видатків. **Те все противить ся законам божим і людским.** Волїємо радше вмерти, чим жити під такими законами. Най серед таких обставин живуть капіталїсти і чиновники. *Царю, допоможи свому народови, знївеч мур, що знїмає ся між Тобою а народом. Най нарід має спромогу правити разом з Тобою.*

З нас говорить не зухвалість але бажане, щоб вийти з ситуациї, яка для нас всїх нестерпна. *Народна репрезентация невідклична.* Є річию конечною, щоб народ мав уділ в управі. *Розкажи, щоб до того покликано репрезентантів усїх верств і клясс а також робітників. Се головна наша просьба.* Але ми маємо ще й иньші бажаня, що лежать нам на серци.“

По сїм вступі вичислює петиция многі бажаня, в котрих говорить ся головно про розпучливе положене робітників, і кінчить ся так:

Прикажи, щоб наші бажаня сповнено, а ущасливиш Росию. Як нї — то волїємо радше вмерти. **Маємо лиш два виходи: свобода і щастє або могила. Радо жертвуємо житє за щастє Росиї.**

О. Гапон видав ще й окрему проклямацию до царя:

„Царю! Не вір тому, що говорять тобі про положене твої мінїстри, але з повним довірем зверни ся до народу, що завтра (в недїлю) з'явить ся о год. 2. по пол. перед зимовою палатою, щоб представити тобі свою нужду. Як ти, царю спонуканий страхом не з'явиш ся завтра перед народом, то зірвеш моральну звязь, що лучить тебе з народом а довіре до тебе зникне, бо між тобою а народом потече кров невинних. Тому я благаю тебе, яви ся завтра перед народом і з бодрим духом прийми нашу підданчу адресу. Я і мої браві товариші робітники запоручають безпеку твоеї особи“.

Петицию вкрило 50 тисячів підписів, зложених під дулами армат. Але передача еї обійшла ся незвичайно кроваво. В повітрю чути було щось важкого. По вулицях міста, в околици зимового двору — закишіло війско, що спинюючи відтак робітників, поранило або й по-

---

Деренихою“. Косив. Вже було з полудня. В воздусї колисала ся спека, а втома обезсилювала руки. На заходї показала ся була хмара, зразу синя, а як підсувала ся скоро з вітром, то виглядала бурочорна. Люди на поли затрівожили ся. Хутко складали порозставлювані снопи в копи, збирали ся йти до дому і тихо шепотїли слова молитви... Ще не вспіли зложити, упорати ся з усїм, як зірвав ся скажений вихор і холїтав, ломив придорожні дерева, шарпав листє і ніс його в даль враз з шумом стогонів... На нолях крутив незжатим збіжем, хилив його до долу і з лютостю виривав з корінем та забирав разом з покосами на свої розшалїлі крила і летїв з ними по полях та пропадав в сїрих туманах дорожного пороху.

Налякані люди, сполоханий ревом вихру товар, втїкали до села, куди попало ся, через поля найкоротшою дорогою, щоби лиш схоронити ся в затишнім місци...

Він біг також до своеї хати, у село...

А над селом уже нависли страшні хмари. В них щось клекотїло, стукотїло, немов би пустив в рух кілька млинів. В недовзї страшенно широко блиснуло, темні хмари роздерло жовтаве сьвітло, в очах від нього потемнїло, роздав ся грімкий луск і грім розтяв високу, струнку тополю, що росла на горбочку.

Враз із громом сипали ся каменї граду. Наперед рідко, потім густїйше падали в величинї курячих яєць так, що в кінци закрили всьо перед очима білою стїною і сїкли...

І люди бігли вже майже без сьвідомости, мов божевільні до сеї білої стїни, за якою скрило ся село, а білі смуги зближали ся. Вихор розскаженїв ся ще дужше, вив каскадою диких тонів, дер землю і метав нею в очи. Робило ся темно... А з гори тут чи там кидали темні хмари летючі в розбурханих вирах кулї граду, що котили ся по стрімких збочах. Потім то вже падали одна при однїй, як білі стріли миготїли крізь воздушний простір і нищили, валили всьо, що спинювало її шлях...

І люди падали закровавлені на побите збіже...

Він йде тепер з обвислою головою по тих поторощених збіжах, нараз здрігнув ся, задрожав на цїлім тїлї, витягнув руки, накрив ними голову і почав бічи... Йому здавало, що в воздусї сатанїє сей страшний гураґан вчерашної бурі і каменї граду ранять йому череп голови... Притис сильнїйше долонї до тїмя, щоб заслонити ся перед важкими ударами. Його опанувало тож саме почутє, коли вчера серед бурі втїкав домів; притискає долонї, а незаскорузлі від вчера рани заболїли, тому біг, біг ще дужше... Ноги путали ся в плетах шошавицї і збіжа і він падав лицем до землї. А як підносив ся, то ще був страшнїйший. Примерклі очи горіли тепер якось дико, божевільно. Лице викривляло ся від тернистих обіймів трівожного ляку.

Підносив ся скоро — і біг...

Біг без думки, щоби лиш утечи від страшної омани, що мов дїйсність обхоплювала його, від місця свого болю і жури...

Біг...

Село вже пропало за ним. Скрило ся в долинї і тілько над ним мрів білий туман мраки. Смугавий, східний овид роз'яснював ся грою красок і ясний сьвіт десь линув ізза гір.

А він біг... Сорочка не застягнена розхилила ся на грудях, волосе з вітром повівало. Вже перед ним недалеко чорнїв лїс. Старі, столїтні велити — дуби, вже будили ся з нічного сна, колисали звільна верховітєм і шепотїли свою ранїшню молитву...

Нараз станув. Віддихав важко, втомлено. Глянув довкола себе очима, з яких визирало божевілє, чи якась дика трівога і жах. Здивував ся, бо навкруги розстелила ся тиша. Стояв серед „Попової левади“. Прибиті цьвіти і листки трав піднїмали звільна зболїле тїло до перших промінних струн сьвіту і роса тихо тремтїла на їх обвислих платках і котила ся долїв. Цїла змарнїла левада, що вчера ще радїла пишними цьвітами у соняшному проміню, тепер розмерехтїла ся сльозами роси.

Серед левади було мале озерце обросле очеретом з одної сторони. Мужик подав ся до нього, хотїв охолодити палене горячкою горло.

Прийшов над беріг, з очеретів зірвало ся кілька диких качок і зі свистом полетїло. Приклякнув над водою, набирав в пригорщі і пив, пив, начеб хотїв погасити в собі якийсь огонь.

обивали — як доносять приватні депеші тисячі людий без ріжниці пола ось донесеня російскої аґенциї телеґрафічної про недільні події.

Петербург *год. 12. 45.* Робітники що зібрали ся при миколаївскім мості, звернули ся до мосту Самсона, щоб получити ся із зібраними там робітниками. Коло третого робітничого дому розійшов ся клич, щоб о 2 ій по пол. явити ся перед зимовою палатою. При тім візвано робітників, щоб заховували ся супокійно, що вони приняли окликом „гурра“... Як робітники дійшли до Троіцкого моста, зустріли ся з піхотою і уланами. Комендант дав сиґнал до атаку. Товпа спинила ся, а війско ударило із білим оружем і відперло товпу із 900 людий, причім кілька осіб ранено. За втікаючими робітниками гнала кавалерия і загнала їх в поблизькі улиці до Троіцкого моста, де їм заступила дорогу кавалерия. Богато ранених. — *Год. 2·35 по пол.* На площі Суварова і коло Троіцкого мосту дало війско до робітників три сальви. Пять ранених осіб перевезено повозками. О год. 2. по пол. дало війско сальву в напрямі Зимової палати а дві в напрямі Невского Проспекту. — *Год. 2·30.* Товпа робітників зібрана в Александрівскім городі, хотіла дійти через паркан до зимов. пал., але війско до того не допустило. За московскою рогаткою обсадили робітники маґазин нафти. При борбі з робітниками на Василівскім Острові були і вбиті. Як робітники, йдучи від Николаївского мосту наближили ся в числі 10. тис. до клюбу, посипали ся із вікон поблизьких домів проклямациї, а з одного вікна промовив якийсь робітник вказуючи на знущаня війска над робітниками та на поведене царя супроти люду. Мову повитано оплесками, а один робітник підняв оклик „проч із самодержавем“. Як на шлісельбурскій шосі загремів сліпий вистріл, рушила товпа страшно розятрена вперед. Козаки вдарили нагайками, причім ранено богато осіб. Робітники, що були в перших рядах, впали на коліна, благаючи козаків, щоб допустили їх до царя. Вони мовили: Ми виступаємо не проти царя, тільки хочемо сказати єму всю правду. Змилосердіть ся і пустіть нас до царя. — Просьби остали без наслідку. Війско дало три сальви, після чого нарід уступив. Більша частина перейшла на другий беріг Неви, а другу часть розбили патролї кавалериї. Ранених було около 30. Настрій робітників супокійний, але пригноблений. О год. 1·30 товпа робітників під Зимовою палатою зростала так, що війско при ужитю оружя ледви могло его здержати. Зажадано підмоги.

Підчас борби коло мосту Николая ранено 4 робітників. З козаків одного ранено, а одного убито. На Василівскім острові, товпа, щоби сперти кавалерею, почала розтягати впоперек улиці сильні дроти. Часть товпи вернула домів по зброю. Переходячим офіцирам відбирано шаблї. В осередку міста жителї виступають ворожо против офіцирів, зривають їм еполети, бють по лици і називають їх „убийниками“. Коли несуть ранених, товпа здоймає шапки і витає їх окликами „Гурра!“ *Год. 4.* Войско обсадило площу перед палатою. Обід для войска варять на місци. *Год. 4.30.* Підчас борби на площи перед палатою убито около 150 людий. На сенаторскій площи недалеко „Зимної палати“ робітники задержали самоїзди російскої аґенциї телеґрафічної, їдучих викинули з них, а самоїзди понищили. Страшний вид представляють транспорти ранених і страшно покалїчених трупів через невский проспект. Межи раненими і убитими знаходять ся женщини і діти. — О. Гапон ішов по переду робітників з путилівскої фабрики з хрестом в руці. Коло него ішов чоловік з простріленим портретом царя. О. Гапон есть ранений. *Год. 6.10.* Кавалерия і піхота бівакують на улицях. Перед „Зимною палатою“ бівакують сильні віддїли. Патрулї ходять улицями. На Василівскім острові о 4. год. дало войско три сальви до людий ставляючих барикади на улицях.

В ночи стріляно до півночи. Робітники ставили барикади й бороли ся, добувши оружя.

Петербург *(Урядовий комунїкат із 23. I.).* Нинї не було нїякого конфлїкту. Війско оружя не уживало, бо товпа при появі війска розбігала ся. За дня старала ся товпа напасти на купецкий двір, але еї відбито. Вечером прилучили ся до страйку робітники із електричних заводів. Товпи вихісновували темряву на вибиване вікон по ріжних улицях. В короткім часї привернено (?!) лад. В понедїлок нїкого не вбито, ані не ранено. Докладне число ранених із недїлї виносить 333.

Письма з краю.

Із Погорилівки.

Вечерниці в честь Тараса Шдвченка.

На новий рік устроїло учительство наддністряньскої околиці вечерниці в честь незабутного кобзаря, Тараса Шевченка. Хто привик бувати тілько в якім місті на подібних торжествах не довіряв би, щоби в такій „глухій“ закутині як Погорилівка удали ся вечерниці. До того була під той час ще й велика непогода: зла дорога, а надворі віяла погана метелиця. Та помимо того всего вечерниці удали ся як найлїпше. Обширну шкільну салю заповнили інтелїґенция (панночки в народних строях) і селяньство по самі береги. Вінками та образами декоровану салю осьвітлювало штучне жарове сьвітло, що було видко як в день, а на підвисшеню з поміж зелени виринав гарний бюст батька Тараса Шевченка, наче всьміхав ся на вид такої єдности, такої братної щирости між ріжними верствами рускої суспільности, бо й справді всї уважали ся тут, як члени близької рідні. Одно тільки впадало в очи. З межи многих запрошених сьвящеників зволив тілько один, і то погорилівский парох, щоб пошанувати своєю присутностию память нашого ґенія.

По вступнім слові п. надучителя А. Зибачиньского, що щирими словами привитав зібраних залунали звуки пісні: „Щасть вам Боже“ (хор мішаний). Пісня сподобала ся гостям тим більше, що в еї виконаню брала участь і шкільна молодїж. З великим зацікавленем слухали присутні відчиту п. надучителя Г. Омельского, котрий дуже зрозуміло говорив про провідні ідеї в творах Шевченка і про значіне в нашім письменьстві й силу тих творів.

По сім відсьпівав мужеский хор „Реве та стогне“, а відтак п. учитель С. Савуляк віддеклямував прегарно „Кавказ“ Шевченка. Отся деклямация потрясла душу всїх, а грімкі оклики „славно“ і невгамовуючі оплески дали доказ, яке вражінє вони зробила на гостий.

Знов зазвенїла пісня мішаного хору „А відси гора“, а потім знов деклямация п. І. Городиского „Каменярі“ Франка, і знов сьпів муж. хору „Крилець“ і так аж до півночи.

Пан Г. Омельский закінчив головну часть вечерниць гарними словами, а після того почалась забава. Добра Сарафиньска музика тяла весело, а молодь „працювала“ ногами до білої днини.

Хоть метелиця все свистала на дворі а мороз скрипів під ногами, то кождий вертав з легким серцем домів, бажаючи в души, щоби хоть з десять ще таких вечерниць відбули ся сего року.

Гість.

НОВИНКИ.

Чернівці, 24. січня 1905.

Відповідь кн. Гогенльоге. На резолюцию переслану кн. Гогенльоге головою руского віча надсов. Ясеницким надіслав кн. Гогенльоге із Триесту на руки п. В. Ясеницкого ось таку телеґрафічну відповідь: „Вам і руским мужам довіря складаю із цїлого серця найсердечнїйшу подяку за так дуже приязні слова. Здоровлю й вас найдружнїйше. — *Гогенльоге*, намісник.

Личні вісти. Посли до ради державної Н. Василько і Є. Пігуляк відїхали вчера до Відня на засїданя парляменту.

Із краєвого правительства. Краєвий президент іменував укінченого правника Осипа Яворского концептовим практикантом в статусї політичних урядників на Буковинї.

Із унїверзитету. Надзвичайного проф. цивільного права на тут. унїв. др. Ар. Вельспахера покликано на такуж катедру в Інсбруці. — На місце проф. унїв. д-ра Альойсія Гандля, який пробуває на відпустці, іменовано екзамінатором з фізики при іспитах на час року шк. 1904/5 зглядно кінця біжучого зимового семестра проф. д-ра Оттокара Тумлїжа.

В процесї д-ра Трильовского запав в суботу вирок засуджуючий его лише за провину із § 305 з. кр. і § 23 прес. зак. на 6 тижнів арешту, а Яцка Войчука за провину із § 503 і 305 на 3 тижні строгого арешту. — Засуджені зголосили відклик від вини і кари.

Виділ „Рускої Бесїди“ в Чернівцях рішив дня 13. січня с. р.: Вислати делеґатів на збори Русинів вижницкого повіту в справі заснованя філії „Рускої Бесїди“ у Вижниці. — Завізвати читальнї, щоби присилали до „Рускої Бесїди“ в Чернівцях членьску вкладку (4 кор.) за рік 1905. инакше головний виділ поступить з ними після статуту. Вилагодити письмо до правительства з просьбою, щоби позволило членам „Січий“ все і всюди носити відзнаки. Заплатити до тов. „Селяньска Каса“ вступну таксу (10 кор.) і оден пай 100 кор. Принято до відомости, що „Руска Бесїда“ видала свого часу статут для пожарно-ґімнастичного тов. „Січ“.

Акад. тов. „Союз“ в Чернівцях устроює в недїлю, 5. марта в сали „Народного Дому“ вечерок з танцями при звуках глиницкої музики. Тоалета звичайна (візитова). Вступ 3 кор. від особи. Запрошеня розішлють ся небавом. — *Виділ товариства.*

Сходини з танцями уладжує в четвер дня 2. лютого в сали „Народного Дому“ „Кружок українських дївчат“. Вступ від особи 1 кор. 20 сот. Початок о год. 8 ій вечером. — За виділ товариства: *Олена Шкурганівна*, предсїдателька, *Йосифа Маєрівна*, секретарка.

„Идїсеб Їоксур їцинречев“ ??... Справді чудом, яких мало, є факт, що лучив ся сими днями у Вашківцях н. Ч. Коли іменно члени тамошного товариства „Руска Бесїда“ сидїли в своїм льокалю та говорили над тим, яку то милу несподїванку зробити би дооколичній інтелїґенциї — з'явив ся горіючий квач, який написав на стїнї повисші незрозумілі слова! В першій хвили всї перелякали ся; а коли прийшли до себе, стали розяснати сей тайний висказ — но безуспішно! Спрошено всї найвизначнїйші поваги вашківских учених, — они працювали довго та відкрили, що сей висказ є з мови „американьскої“, а наше значінє дістанемо, коли перечитаємо его з кінця (тому, бо Америка лежить на противній півкули землї)! І сї тайні слова значать: вечерниці „Рускої Бесїди“! Коли отже тайне об'явлене уважає вечерниці приємностию дооколичної інтелїґенциї, (а они у нас все надзвичайно добре удають ся), то товариство „Руска Бесїда“ у Вашківцях н. Ч. устроює дня 4 лютого вечерниці при музиці п. Алекс. з Глиниці. Саля касинова, початок о 8-ій год. вечером, стрій народний або візитовий, вступ 2 корони, білет родинний 5 корон. Запрошеня висилаємо. Хто не дістав би через недогляд, зволить відвести ся до виділу. Позаяк основа сих вечерниць така незвичайна та чудесна то просимо конче прибувати як найчисленнїйше — бо і забава заповідає ся незвичайно добре. — *Виділ.*

Товариство „Кіцманьский Боян“ устроює дня 11. н. ст. лютого 1905 в сали громадского уряду в Кіцмани вечерниці з танцями. Вступ на салю від особи 2 кор., для родин із чотирох осіб 6 кор. Часть доходу призначена на „Руску Бурсу“ в Кіцмани. Початок точно о пів до 9-ої вечером. — Запрошеня вже розсилають ся. — Комітет: П. Прокоповичева, В. Сімовичева, Е. Жуковска, І. Семака, Л. Воєвідка, О. Бурачиньский, О. Попович.

Буря на чорному морю, що там тої суботи лютувала, наробила в портах Гераклея (Ереґлї) і Сонбульдок великої шкоди. Про них надійшли докладнїйші вістки аж тепер, бо через довший час було перерване телеґрафічне получене. Шість пароплавів, а між ними корабель „Лїйоду“, „Калїпсо“ враз із майже трьома цяти парусниками порозбивали ся. Два „ремаркери“ і кілька парусників пішли на морске дно. Із людий погибло — як вже стверджено досї — поверх 20 осіб.

Руска селяньска бурса. На зборах мужів довіря дня 20. січня с. р. пожертвували на бурсу: о. Мелетій Галї з Брідка 10 кор., о. Тит Тиміньский з Хлївища 10 кор., о. Драчиньский з Тонтрів 2 кор., о. Балошискул з Довгополя 4 кор., о. Маланчук з Лукавця н. Сер. 2 кор., о. Стефан Галїп 4 кор., п. надуч. Клїш 3 кор., п. надуч. Данилюк 1 кор., п. надуч. Мариянчук 1 кор., п. надуч. Омелян Влад 1 кор., п. учитель Тріфо Лїкперда 1 кор.; разом 39 кор., за що заряд бурси складає великодушним жертводавцям як найсердечнїйшу подяку. — *Ш. Клим.*

Потім піднїс ся. Думка про дїти і жінку, що десь снувала ся в мрачних глубинах мозку, почала виринати поверх пінистих филь думок на пів божевільних і перемагати його розбурене.

І він почав пригадувати собі якими бачив їх учора, коли прийшов до хати, пригадувати собі їхнї закровавлені лиця, по яких спливали гіркі сльози і враз з словами нарікання падали йому на душу, що аж серце стискало ся з розпуки.

Тимчасом від лїса повіяв безсильний легіт. Трава клонила ся, а стручена срібна роса падала, як послїдні перли жемчуг. Повів злетїв на омрачене заспане плесо озерця. Звіяв з нього біляві тумани мрак і посунув ся по склистій поверхнї півкружельцями в очерет. Поломані цївки очерету зашевелїли сумно, проймаючо і мужикови причуло ся, що то його дїти тай жінка так жалко ридають, так сумно голосять:

— А де-ж ми си дїнем через зиму... деж ми си подїнем... — а тодї він перебив їм:

— Тре нам си розходити, тре... і вийшов з хати, бо обхопив його жаль і страх, що сказав їм се і приголосив собі незмінний закон.

Повіяв знов сильнїйший легіт, очерет зашелестїв, защемів, як його сїмя, коли виходив з хати.

І почав утїкати, щоби не чути того голосїня, того роздираючого душу квиліня поколеного очерету...

Біг невпинно, як бігчи може лиш чоловік у скаженій розпуці. Калїчив ноги на стерни, падав, лиш скоро здоймав ся і знов гнав, як божевільний, щоби лиш задавити в собі той страшний, проймаючий звук ридаючої нужди, який нанесла на нього шумлиста пісня очерету.

Наполохані ним бузьки, яким град поторощив крила, втїкали, рухали крильми, щоб злетїти в піднебесний простір, лиш они безсильно з болем опадали, а з дзьоба вихоплював ся притишений клекіт... Він не зважав на них. За своїм болїсним горем не бачив нїчого, тілько мчав, як серна з під смертельної кулї.

А сили почали його опускати. Утома розходила ся по цїлім тїлі, наносила якусь теплу филю втихомиреня, безчутя і отупіня... Лиш роз'їлї думки трунули ним знов і він з послїдним докладом сил почав бігчи, а коли зовсїм обезсилений повалив ся без сьвідомости на землю, недалеко лїса, впав як раз на вузкий шматок своєї нивки, на прибите своє жито...

(Конець буде).

„Ще не вмерла Україна!“

Пісні патріотичні і народні, зложив на фортепян

Денис Січиньский.

Часть I-а: Музика, Часть II-а: Текст 152 пісень!

70 (8—10)

Накладом книгарні і складу нот А. ШТАУДАХЕРА і СПІЛКИ в Станиславові.

Ціна 6 корон.

Набути можна у накладців, в всіх книгарнях і через друкарню „Рускої Ради“ в Чернівцях, (ул. Петровича ч. 2.).

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівці, улиця Головна-Енценберґа ч. 3.

В мясниці поручає новости для Пань і Панів.

Вахлярі наймоднійших виробів з т. зв. перлової шкаралупи з струсевими перами, Marabout, Pointlace, соломкові і з ґази білі в ріжних красках від найдорозших до найдешевших.

Вступ на баль послідна новість великий вибір.

Рукавички Glacé, шовкові гладкі т. зв. ajour Muskelüre ріжної величини.

Паньчохи і зарукавки шовкові, півшовкові, гладкі, білі і в ріжних модних красках.

Черевики балеві, лякерки, білі Glacé, золоті, Chevreaux з гафтом або без него, ціжемки і півчеревики.

Хусточки до носа шовкові, гладкі, або гафтовані, з батисту полотна в ріжних модних красках.

Капелюхи і краватки, атласові кляки, цилїндри, балеві наймоднійші краватки.

Мужескі сорочки сальонові, з піковими і шовковими передами, ковнярики, маншети найновійшого роза

Капелюхи. Самостійна продаж капелюхів з ц. к. надвірних фабрик капелюхів І. Г. Іта фабрикатів з фільцу, льодену, у Відни, і Осипа Піхлера і Синів в Ґрацу Борсолїна в Александриї. Найбільший вибір плїшу і т. и. в ріжних фасонах,

Знижені ціни товарів футряних і артикулів зимових.

Футряні боа правдиві перскі, з куни, ласиці, кретові ріжного рода футра медвежі — до того відповідні муфи для дївчат і дїтий. Футряні і суконні шапки, кучми т. зв. P rsianer, Sealskin, Nutria як також барети для дївчат і дам ріжної наймоднійшої сорти.

Вовняні і зимові товари. Правдиве біле систему Єґера, др. Лямана, вовняні калїсони і майтки, рукавички, огрівачі колїн і пульсів, паньчохи, хусточки з Хемілї, вовняні шапочки чепці для дївчат і дїтий — загортки на колїна до подорожи і т. д.

Конфекция дїточої одїжи, як жакети, плащики до того капузи, ковнярики, все після найновійшої моди.

Товари обувяні. Склад американьских черевиків фабрики обуви Антона Чапека у Відни. Найбільший вибір ріжнодної обуви для панів, пан, дїтий. Черевики з Chevreaux Boxcalf, з телячої сатинованої шкіри і т. и. лякери, черевики до ховзаня. Все з найлїпшої сорти. Чоботи фільцові, до нольованя, взагалї ріжна обув.

Кальоші і черевики до снїгу найлїпші фабрикати.

Замовленя з провінциї виготовляють ся сейчас. Товари котрі не подобають ся, принимаю назад.

AUSTRO-AMERICANA.

Австрийске сполучене акцийне кораблько-перевозове тов. в Трієсті.

Правдивий пасажирский оборот до Америки через Трієст-Ню-Йорк.

Ґенеральна АҐЕНЦИЯ для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ:

Ґольдлюст і Спілка

Чернівці, ул. Палати краєвої 6.

Для провінций принимає ся аґентів.

60 7—10 н.)

Карти їзди до Америки

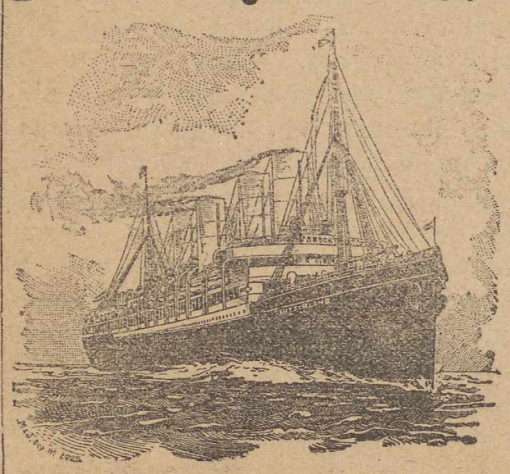

Ціни їзди

Гамбурґ—Ню-Йорк:

Поспішний паровець „Deutschland“ їде 6½ дня . . . . . К 212.—

Поспішні парівці ‚Moltke‘, ‚Blücher‘ і ‚Hamburg‘ їдуть 7—9 день . . . . . К 190.—

Всї иньші поспішні парів. ‚Postdampfer‘ їдуть 10—11 день . . . . . К 166.—

Antwerpen—Kanada . . . . . К 130.—

Hamburg—Buenos Aires . . . . . К 142.—

Близших інформаций що до їзди в Америку, Африку, Східну Азию, як також їзди для розривки по середземнім мори, Орієнтї і т. п. уділяє

66 (3—6)

ґенеральна аґенция лінії „Гамбурґ-Америка“, в Чернівцях.

Герман Мітельман, улиця Почтова (Börsegebäude)

Перша буковиньска

спеціяльна робітня обуви і ортопедичне заведене

ІВАНА ДІКА

абсольвента майстерского курсу ц. к. технольоґічного ремесельного музея у Відни, і заприсяженого судового знатока

поручає

ВЕЛИКИЙ СКЛАД ОБУВИ

найновійшого крою для пань, панів і дїтий.

Замовленя виготовляєть ся сейчас з заграничних шкір.

При замовленях з провінциї пожадане, аби прислати з'ужитий черевик на міру.

Чернівці

ул. Руска II, а Філїя ул. Ратушева 17. (під „золотою Грушкою“).

7 (—)

ХЛОПЕЦЬ

з укінченою 6-тою клясою видїловою, що добре уміє по руски і по німецки найде місце в друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях, ул. Петровича.

Друкарня „Рускої Ради“

виконує

всїлякі роботи друкарскі

скоро і дешево.

Маґазин одягів

Вашлер і Фаєрберг

Чернівці, ул. Ратушева напротив готелю Централь.

поручає

на сезон осїнний:

Одяги для дам, панів, хлопців і дїтий по цїнах, які видержують всяку конкуренцию.

ФУТРЯНІ БОА ДЛЯ ПАНЬ І ПАННОЧОК,

в найбільшім виборі.

Для вигоди покупнїв даємо товари на сплату.

37 (23—24)

ПОВІДОМЛЕНЄ.

Отсим повідомляю Впов. П. Т. Публику, що я

кромі істнуючого вже мого склепу ювилярского,

в Чернівцях, Ринок ч. 9,

отворив ще

ФІЛІЮ

при улици Паньскій число 15

і удержую там великий склад стїнних, столових і кишенкових годинників, із золота срібла нїклю, стали з преціозними верками. іменно т. зв. „International-Watsch in Schaffhausen“ „Longines“, „Omega“ „Roskopf-Patent“ і богато иньших ріжнородних сорт.

Рівночасно заявляю, що принимаю нові роботи як і репарациї ювилерскі, в золотї. сріблї, так в Ринку під ч. 9, як і прв Паньскій улици ч. 15, де також ріжнородні замовленя як хронометри, репитацийні годинники взагалї всїлякі старинности лагоджу як найточнїйше і під ґаранциєю

Надію ся проте, що Вп. П. Т. Публика як до тепер так і на дальше ласкаво мене підпирати, а при закупнї подарунків на різдво або на новий рік, мої склепи не омине, а пересьвідчивши ся о великім виборі товарів, дешевости цїн і тетельній обслузї, вийде зних вдоволена.

Поручаючи ся ласкавим зглядам, пишу ся з поважанем

Кароль Шульц, ювилер і годинникар

заприсяжний знаток ц. к. суду.

63 (6—15) н. с.

Кождий курець, повинен жадати руских паперців циґаретових ‚Козак‘, ‚Кобзар‘, ‚Гуцул‘. (26—26) 53 Трубки циґаретові: ‚Козак‘, ‚Федькович‘. всюди до набутя!

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях. За редакцию відповідає Іван Захарко.

З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL